

Sborový dopis₂

strašnického sboru Českobratrské církve evangelické

VELIKONOČNÍ
březen 2006

Vážené sestry a bratři, milí přátelé a sympatizanti strašnického sboru, jako každý rok, i letos vám předkládáme velikonoční sborový dopis, tentokrát v nové grafické úpravě. Dopis je na přání staršovstva tenčí než v předchozích letech a my věříme, že i v této méně opuletní podobě jsme nerezignovali na obsažnost a že si odnesete potřebné informace. Tradičně to bude výroční zpráva, informace sborové sestry o údržbě domu a stavebních úpravách, osobní

zprávy. Chybět nebudou ani slova bratrů vikáře a kurátora, své vám sdělí i mládež, krátce si připomeneme nedožitě osmdesátiny Jiřího Lejdara. Věřím, že s chutí si přečtete i příspěvek z pera člena staršovstva Jiřího Slouky.

Přeji vám, milí přátelé, při čtení dobrou mysl a dar Ducha, kterého se, věřím, našemu společenství dostává.

(ib)

Labyrint světa nebo ráj srdce?

Nedávno mě navštívil přítel. Po obvyklé výměně úvodních zdvořilostí se neudržel a podle svého zvyku okamžitě utrousil sarkastickou poznámku: „Nechápu, jak můžeš být tak odporně spokojený. Já se honím od rána do večera a není mi to k ničemu.“ Zanedlouho rozhovor sklouzl v monolog a můj přítel se pustil do bédování nad neutěšeným stavem společnosti a světa. Jak tak mluvil a mluvil a mluvil, vzpomněl jsem si na posledního biskupa Jednoty bratrské Jana Amose Komenského a jeho „světlé vymalování, kterak v tom světě a věcech jeho všechněch nic není než matení a motání, kolotání a lopotování, mámení a šalba, bída a tesknost, a naposledy omrzení všeho a zoufání: ale kdož doma v srdci svém sedě, s jediným Pánem Bohem se uzavírá, ten sám k pravému a plnému mysli upokojení a radosti že přichází.“ Jako by to Komenský psal o mně a mém příteli!

Chvilí jsem si pohrával s myšlenkou, že bych sáhl do knihovny a něco z Labyrintu mu přečetl. Nakonec jsem od toho upustil; Komenského čeština je sice krásná, ale dnešnímu čtenáři obtížně srozumitelná. A navíc jsem se bál, že by si to mohl vykládat jako pokus o „násilnou“ christianizaci. (Když má člověk pocit, že mu je něco vnucováno proti jeho vůli, tak se zpravidla rychle stáhne do bezpečné zóny, kde se necítí ohrožen.) A to jsem nechtěl.

A tak jsem mu řekl, že svět se mění podle toho, jakýma očima se na něj člověk dívá.

Tam, kde optimista vidí sklenici napůl plnou, pesimista napůl prázdnou. Tam, kde laik vidí na rentgenovém snímku nějaké kosti, lékař rozpozná frakturu, skoliózu nebo dezmozenní osifikaci. Tam, kde výletník vidí hezký kamínek, mineralog pozná vzácný nerost. Tam, kde nekřesťan vidí jen neuvěřitelnou náhodu nebo dobrou vůli lidí, křesťan spatřuje zdánlivě neviditelnou moc Boží lásky, Božího odpuštění a milosrdenství.

V křesťanství je tato změna perspektivy pevně spojena s Velikonocemi; s ukřížováním a vzkříšením Ježíše z Nazareta. Po Ježíšově ukřížování se jeho žáci a stoupenci stáhli do ústraní, schovávali se za zavřenými dveřmi. Jen sotva bychom mohli předpokládat, že v této situaci, kdy byli zmítáni pochybnostmi a strachem, najednou sami od sebe uvěřili a vyšli do světa vydávat svědectví o tom, že nastal nový věk.

Až setkání se Vzkříšeným bylo okamžikem, kdy byla překonána úzkost, zrodila se víra a změnil se i jejich pohled na svět.

Můj kamarád odcházel zmaten, ale nikoliv otráven. Tak jsme se tomu křesťanství nakonec stejně nevyhnuli. I když mu tato část našeho rozhovoru zřejmě moc nevoněla, snad pro něj labyrint světa ztratil něco ze své tajemnosti a neproniknutelnosti.

A co ráj srdce? Nevím. Počkám, s čím za mnou přijde příště.

Ivo Mareš, vikář

Poněkud neplánovaně jsem se ocitl 8. května 2005 na vltavském nábřeží v Braníku. Dobrovolníci tam předváděli výjev z posledních válečných dní v Praze. Střílelo se, oběti se svíjely ve smrtelných křečích, hořel dům. Představení přihlížely zástupy lidí, kteří pokuřovali, pojídali klobásy a pili pivo.

Důstojné uctění obětí války, nebo nevkusný druh zábavy? Nevím. Mívám pocit, že se nám stále častěji míchají hodnoty, chybí míra věcí, mizí soudnost, pláče vkus. Kuřata, která nikdy neviděla denní světlo, kupujeme zabalená do igelitu v malešickém stánku s názvem „Kuřecí ráj“. V Ondřejově mají ještě poetičtější „Krutí nebe“. K nejoblíbenějším zábavám v TV patří klipy, v nichž lidé padají z kola či rovnou se schodů. Diváci se smíchy popadají za břicho. Podzimní reality show sledovalo pravidelně 1,5 milionu diváků. Asi se jim to líbilo. „Seš starej a nerozumíš tomu,“ utěšuji se, ale moc mi to nejde.

Ve dnech vzpomínek na válku vyslechla moje žena rozhovor dvou žen. „Nevěřím v Boha, protože má matka zemřela v plynové komoře a kdyby byl Bůh, nemohl by něco takového

dnes někdo naslouchat zvěsti o trpícím Bohu, který bere na sebe naši bídu?

Snadno se člověk modlí „jako i my odpouštíme našim viníkům“, když nemá nepřátel, život běží v pohodě a k odpuštění jsou jen malichernosti. Pak vás ale potká něco nedobrého. Ve vaší blízkosti, uprostřed vztahů, kterými žijete. Tušíte, že milovat dál je jediná cesta, ale že není jednoduchá a že k ní nemáte tak úplně sílu. Zkoušíte všechno možné, nic naplat, ta múra tam je. „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste,“ říká Ježíš. Teprve poznání, že to těžké závaží smutku můžete položit pod kříž a pak znovu zvednout hlavu a jít dále je osvobodivé. Krásně to vyjádřil básník Paul Gerhardt v jedné ze svých písní: „Když srdce naše krvácí, tvé rámě blízké jest.“

V semináři k jedné Cimrmanově hře se připomíná obraz mocnáře, který ve třídě vítal čtyři generace těžce rodiny. František Josef I. byl císařem 68 let. Jenom o sedm let méně působil ve Vsetíně jako evangelický farář Karel Opočenský. Vždycky mně ti dva připadali jako postavy z nenávratných časů. Jenže přišel smutný 20. červen 2005, kdy odešel strašnický varhaník Josef Bíca. Při vzpomínání na něj mně došlo, že

Co mi táhlo hlavou v roce 2005

připustit!“ Přemýšlel jsem o tom, jak oslovit lidi, kteří by Boha přijali pouze v roli loutkoherce, který v pravou chvíli zatažením nitky zastaví ruku vraha či zabráni intrikám a zlu. Jak jim vysvětlit, že Bůh postavil člověka do krásného a bohatého světa, obdařil jej důstojností a svobodou. A aby se v té svobodě neutopil, dal mu návod k životu v podobě svých přikázání. To nejdůležitější bylo: „Nebudeš mít Bohů jiných přede mnou.“ A aby mu nezůstal tak vzdálen, sestoupil k němu v Ježíši Kristu. „Milovat budeš bližního svého jako sebe samého“ byla slova toho Galilejského. Jak vážně to zval člověk? Vytvořil si jiné bohy a nejvíc miluje sebe. Ta plynová komora není důkaz o neexistenci Boží. Ta je o člověku a jeho zpupnosti. Ale bude chtít

sloužil sboru za všech tří dosavadních kazatelů. Skvělý muzikant, skromný a nenápadný člověk. Karel Opočenský pokřtil za těch 61 let na 9 000 dětí, Josef Bíca doprovodil za půl století jenom ve Strašnicích na 3 000 shromáždění. V létě na jeho místo nastoupily tři varhanice. Strašnickou modlitebnou dál zní za jejich doprovodu mohutný zpěv. Z toho by se Jožka určitě radoval.

Subjektivně vzato, možná ten rok tak dobrý nebyl, a přesto byl krásný a bohatý. Třeba tím, že dal člověku nějaké poznání, poskytl prostor pro zamyšlení, nebo že mu lecčímς uprostřed všech trampot připomněl, „že lepší je být než nebýt a lepší je být s Kristem než bez něj“ (tohle jsem opsal od strašnického kazatele.)

Jan Balcar, kurátor sboru

Vzpomínáme...

Jiřího Lejdara jsem poznala v polovině sedmdesátých let, v časech šedivé normalizace. Byl tenkrát – těsně před padesátkou – již usedlý, rozšafný, usměvavý, s neuvěřitelnou pamětí, jak jsem zjistila především po letech. Jeho klid, příjemně nakažlivý pro nás neklidné, byl oázou. Měl trvalou touhu pomáhat, nikdy nepospíchal, trpělivě rozebíral mamá trápení, každý životní problém.

I přesto, že neželal svého času ani pro jedno jediné dítě došlé samotné na konfirmační cvičení, víme, že nebyl z rodu „mládežnických“ farářů. Není tajemstvím, že – sám bezdětný – to s dětmi – alespoň s těmi hodně živými – příliš neuměl. V nedělní škole se děti věru netísnily, což ho jistě trápilo. Ale jeho obdarování bylo jinde. V obětavosti, připravenosti vždy pomoci. Do únavy chodil do nemocnic, domovů důchodců, nebylo mu zatěžko být k dispozici v jakékoliv denní i noční době. Býval unaven, ale ten, kdo se na něj obrátil, to rozhodně nepocítil. Byl z rodu

empatických, obětavých, z rodu slovo držících.

Jiřímu Lejdarovi nechyběl ani smysl pro příjemnosti života, nebyl „suchar“, rád cestoval, těšilo ho žít a uměl se o tuto radost podělit. Měl rád historii a byl vášnivý milovník knih. Ukládal je, kde se dalo a po jeho smrti jimi byla zaplněná celá kruchta.

Více jsem se s ním sblížila v tragickém čase života. K našim debatám o strachu z budoucnosti, z neznámého, ze smrti přistupoval s nefalšovanou pokorou v Boha upřímně věřícího člověka. „Tam, kde se člověk bojí Boha, nemusí už mít z nikoho a z ničeho strach,“ čteme v útlé knížce jeho rozhlasových promluv „Nebojme se života“ (1991). Myslím, že tato svá slova Jiří Lejdar opravdu žil. V květnu by mu bylo osmdesát let. Byl to Pan farář.

Ivana Benešová

Všimli jste si, jak jsme se za uplynulých čtyřicet let transformovali z národa Švejkova do národa Járy Cimrmana? Když posledně jmenovaný bezmála zvítězil v anketě o největšího Čecha, zanechav dobrého vojáka Švejka výrazně za sebou (mimo chodem – napadlo vás, že byli současníci?), mohlo by to vybědnout i k zamýšlení mírně vážnějším.

Především: náš národ (ano, i v evropské integraci mluvíme stále o českém národě) ještě neztratil smysl pro humor, recesi a ironickou nadsázku, která mu vždy a za všech režimů tak pomáhala v boji s totalitami zjevnými i skrytými. To je jistě dobře. Ale zadržte: nad zemitou lidovostí, zkrátka nad švejkovinou, dnes vítězí intelektuálně. Arci, že intelektuálně poněkud pokřivené, donkichotsky objevující již objevené, bádající nad probádaným a neúnavně prošlapávající slepé uličky lidského poznání a důmyslu. O to však bližší právě „obyčejnému člověku“.

Cimrman, Švejk a nejen evangelíci

A co víc: všimli jste si, jak jsme se za posledních čtyřicet let stali z národa montérů, železničářů a automechaniků národem počítačových expertů, ekonomů a stavebních inženýrů? Jak se stále a stále snižuje procento občanů bez maturity? Jistě, svoji roli sehrává přirozený pokrok. Také rozvolnění trhu práce, kdy téměř vše vyloženě manuální za nás zastanou Ukrajinci (tato věta budiž pochopena soucitně, ne opovržlivě!). Avšak buď jak buď a jakkoli to zní jako klišé, intelektuální úroveň Čechů vzrůstá, jak mimo jiné dokládá zmíněný přerod ze Švejka v Cimrmana. Vzrůstá také úroveň duchovní?

Již před dlouhým časem jsem na adresu nás českobratrských evangelíků slyšel názor, že jsme církví intelektuálů – a dodnes nevím, zda to bylo myšleno uznale, pejorativně či jako pouhé suché konstatování. Jindy – a to není tak dávno – se kdosi velmi rozhorloval nad „pánbíčkáři“. Když však padla zmínka o Českobratrské církvi evangelické (aniž tušil, že hovoří s jejím

členem), zcela otočil: „To je něco jiného. To je přece jen taková rozumná, inteligentní církev.“

Nebudeme tady pět samochválu typu „řekli o nás“. Ale uvedené dva výroky přece jen o něčem svědčí, i když je pochopitelně nelze generalizovat. Co je názorem jednoho, nemusí být ještě názorem jiného. Také nesměšujme inteligenci s intelektuálním nazíráním, i když obojí úzce souvisí. Ale jisté je, že již samotný přístup církve k Písmu prostě inteligentní uvažování přímo vyžaduje – a od toho se odvíjí i mnohé další.

Proč by ale církev nemohla být v dobrém slova smyslu i tak trošinku cimrmanovská? A nejde jen o to, že mládež i některé děti z nedělní školy umí recitovat nazpaměť celé dlouhé pasáže z cimrmanovských her. Mimo chodem – tady si nemůžeme odpustit ještě do třetice jednu reakci, totiž podiv přichozícího nad tím, že prý k nám chodí „úplně normální lidé“

Děti, bude tábor!

Kdy: 27. srpna–3. září 2006

Kde: na „staronovém“ místě, v Bílém Potoce, v chatě u tůňky na koupání

S kým: s Jakubem Hálou, Benem Klineckým a dalšími

(což zřejmě odporuje všeobecně zakořeněné představě církve jako čehosi velmi zkostnatělého). Teď ale máme na mysli onu reflexi světa, nepostrádající zdravou ironii a sebeironii, velmi specifickou poetiku i nenásilně podaný filosofický náhled. A třeba i smysl pro absurditu – vždyť sám život nám přece servíruje tolik absurdních situací!

Podobné tóny již z našich kazatelen znějí čím dál častěji. A nejen z kazatelen – znějí i při aktivitách dětí, mládeže, při různých typech sborových setkání... Jistě, není radno jimi plýtvat. Ale je už jasné, že právě taková rovina zvěsti může asi nejvíc oslovit postmoderního českého člověka. Člověka pohybujícího se stále velmi nad věcí a s patřičným odstupem, avšak již posunutého od Švejka k Cimrmanovi.

Možná právě zde je jedna z dosud zakopaných hřiven naší církve. Kdo ví.

Jiří Slouka

Mládež z obnovitelných zdrojů

Na adventním nedělním odpoledni zahrál Strašnický komorní orchestr

Můj známý farář na Vysočině vykládal jeden z farářských vtípů: Sejdou se tři (faráři) a hovoří o tom, co je trápí. Povídá první: „Já mám na kruchtě netopýry a nevím si s nimi rady. Zkoušel jsem je vyhánět, ale všechno málo platné.“ Druhý na to: „Jsme na tom stejně, kolego. Nastražil jsem dokonce sítě, ale nakonec se do nich místo netopýrů chytil chudák bratr kurátor. Marná snaha.“ Třetí se usmívá a povídá: „Jo, bratří, tak to já jsem problém s netopýry už vyřešil. Jednoho po druhém jsem odkonfirmoval a od té doby se už ve sboru žádný neukázal...“

Při pohledu do vyliďujících se sborů, prázdných kostelů i neúprosných statistik vyvolá tahle anekdota úsměv s trochu nahořklou příchutí. Ale nebojte se, není nej-
hůř.

Třeba zrovna ta naše, strašnická mládež. Žije. A jaksepatří.

Jistě byli ve sboru i konfirmandi, kteří „uletěli“ podobni těm netopýrům. Ale jsem si jist, že je taky hodně těch, kteří víru, církev ani sbor neopustili a neopouštějí. A tak je kolikrát ve žlutém pokoji nedýchatelno a ti, kteří chodí pozdě (jako já), si nemají kam sednout. Možná jsme mládež svérázná a divoká a neukázněná, ale jsme. Žijeme. A jaksepatří. A je to dobře.

Titulek článku zní – mládež z obnovitelných zdrojů. To nemá být výlet do ekologie. To je jen a jen údiv a radost. Že ve Strašnicích se mládež neztrácí a nevyliďuje. A když jedna generace odroste, jsou tu opět zdroje, je odkud čerpat. Ta druhá radost je pak z toho, že všichni dohromady máme jeden společný, trvalý zdroj, totiž ten Zdroj s velkým Z.

Pavel Hanych

Děti do sboru, nebo na angličtinu?

„Bratře faráři, náš Patrik letos nebude chodit na čtvrtěční biblickou. Přihlásili jsme ho letos na angličtinu.“ Doufám, že ve sboru není žádný malý Patrik, jehož rodiče by se teď zlobili, že donáším. Vlastně – Patriků je víc, ale jmenují se pokaždé jinak.

Proč by děti měly chodit na setkání v týdnu?

- 1) Děti poznají základy křesťanství jak ve faktech, tak v osobním svědectví. Nebude jim to chybět, až budou hledat svou vlastní orientaci.
- 2) Děti se naučí, že věcem Bible a víry je potřeba věnovat čas stejně jako jiným oborům činnosti – jazykům, tělesné kondici, koníčkům, kroužkům. Víra nezůstane stranou jako něco, čemu se dává prostor až tehdy, když už opravdu není co jiného na práci.
- 3) Děti vytvářejí společenství, mezi nimi se vytvářejí vztahy. To je nejen v dětském věku jeden z nejlepších „nosičů“ evangelia. Doma u „katechismu“ dítě zdaleka nepřijme tolik jako mezi vrstevníky.

Proč děti na setkání nechodí?

Nejčastější důvody:

- 1) dítě má něco jiného;
- 2) nechce se mu a rodiče je nechtějí nutit;
- 3) nemá s ním kdo přijít.

S posledním se nedá nic dělat. Pokud dítě nemůže přijít samo a nemá je kdo doprovodit, je každá rada drahá. Zato s první a druhou námitkou se dá dělat hodně.

Sbor by měl na počátku roku včas informovat, kdy v týdnu budou setkání dětí. V našem sboru vyhledáváme termín už poslední týden v srpnu, termín se navíc několik let nemění. Ostatní kroužky je možné plánovat na jindy, čtvrtěční odpoledne je „rezervováno“ pro rozvoj dítěte ve sboru, pro rozvoj víry.

A že se dítěti nechce? Zkoumejme proč. Dětská setkání mohou být nudná, nezábavná. To může být chyba faráře; je na něm, aby přemýšlel co

a jak zlepšit, a na rodičích, aby s kazatelem byli v kontaktu a případné stížnosti dětí na nudu nebo nesrozumitelnost „prozradili“. Ale může se také stát, že program je dobrý, byl by i zajímavý, ale přijdou jen dvě děti. Ve dvou je to vždycky smutné, zaražené, stísněné – a děti příště raději nepřijdou. Ale přijdou jiné dvě, program se musí opakovat, není na co navázat, děti se málo znají, nemluví spolu, sedí chudinky zaražené a rozpačité... Co tu dělají samy, jen dvě, když právě teď na hřištích a v tělocvičnách řádí deset kamarádů? Tak příště nepřijdou taky a náказа se šíří.

Jó, když se sejde alespoň pět šest dětí, křik a smích a písničky neberou konce. Děti se znají, znají dobře i svého faráře, mají k němu důvěru. Faráře těší živé a neposedné děti, i z něho spadne tíseň. Pak to děti baví. Jak budou dětská setkání vypadat, záleží tedy na všech – na farářovi, na dětech i na rodičích.

A že dítě nechceme nutit? Nebojme se toho! Které dítě není přelétavé? Které dítě nadšené do vláček vydrží u nich léta, týden za týdnem, měsíc za měsícem? Nebo u klavíru, basketu, natož u jazyků? K tomu je nutíme bez výčitek. Vycházet vstříc dětské přelétavosti přinese rok angličtiny, další španělštiny, tu vystřídá němčina nebo stepování. „Chodí ježek, chodí, všude jí a pije, do všeho jen píchne a nic nezašije...“ Ty takový nebudeš, náš milý Patriku. Musíš dělat něco pořádně, vybral sis English, tak to bude English, žádné výmluvy.

A když jsi byl pokřtěn, tak jsme chtěli, abys poznal něco z Bible a něco z křesťanského života. Je to dobré, tohle rodiče vědí, dej na nás. Budeš chodit pravidelně a poznáš, že to není žádný horor. Navíc tam vytváříš společenství, přece tam nechodíš jen kvůli sobě. Ani k sobě střednosti tě přece vychovávat nechceme.

A možná za pár roků řekneš, Patriku, totéž, co některé dříve děti, nyní již dospělí. To nám vyprávěl farář Pavel a určitě si nevymýšlel. Prý mu řekli po létech: „Dobře, že mě tenkrát rodiče nutili, teď už vím, proč!“ (be)

Výroční zpráva o životě sboru v roce 2005

Úřední zpráva o situaci sboru a statistiky postihnou život sboru jen částečně. I tak je dobré, že jsme k nim občas donuceni církevními řády.

Život a práce sboru jsou velmi podobné jako v minulých letech.

Výroční zpráva o životě sboru nutí k ohlédnutí po uplynulém roce. Přehledem statistických údajů i jednotlivých faktů, které souhrnně slovy i čísly mapují dění ve sboru, získáme základní pohled na dění ve sboru. Porovnáním s roky minulými pak můžeme usuzovat na růst či pokles aktivit, členů, ekonomiky. Taková zpráva i statistiky mnohé napoví. Lze z nich odečítat trendy a výhledy, silná i slabá místa.

Křesťanský sbor je v tomto ohledu „firmou“ jako každá jiná. Nevyrabí ani neobchoduje, ale žije, pracuje a hospodaří, dobře nebo špatně. Poskytuje nějaké služby, je o ni nějaký zájem, ob stojí ve srovnání s ostatními více či méně. Je dobré, když sbor i takto sleduje svou činnost, když jeho členy zajímají základní výsledky a trendy, generované informačním systémem sboru.

Podobným úhlem pohledu zjistíme, že situace strašnického sboru je velmi podobná jako v minulých letech. Údaje se budou měnit jen nepatrně. Sbor je poměrně živý, početný, aktivní, hospodářsky stabilní. To vše budeme jako křesťané konstatovat s vděčností jako dobrý dar.

Současně si však uvědomujeme, že podobná data neřeknou to nejdůležitější, nebo jen v nejhrušších rysech. To, co v obchodním nebo výrobním podniku bude nejpozorněji sledovaným ukazatelem, totiž statistiky, přehledy a ukazatele, zůstane v církevním sboru pouze doplňkem. To nejdůležitější zůstává „mezi řádky“, často skryté pod mřížkami tabulek a statistik.

Je dobré, když počet účastníků na bohoslužbách nebo jiných setkáních stoupá, nebo alespoň neklesá. Ale dostávají příchozí opravdu, co

hledají? A ještě víc – dostávají, co je třeba, aby dostávali? Plní církev svůj úkol? Totiž nikoli zda „obstojí na kulturním trhu“, ale především zda plní úkol, který dostala od svého Pána? To už statistika nepoví.

Jestliže znovu přečteme první větu této zprávy, stojí za ní otázka: Je to dobře, nebo špatně? Co dobře funguje, nemá se měnit. Na druhé straně, nutí-li nás statistiky přemýšlet tak trochu jako správní rada obchodní společnosti, víme, že co neroste, upadá. Tak nám velmi dobré „parametry“ strašnického sborového života připomínají: Je dobré, když se život sboru nemění? Měl by se měnit, jak? Měli bychom mít vizi nějakého výrazného růstu, změn, či nikoli?

Stručné ohlédnutí po dění ve sboru v roce 2005

Počet členů sboru letos velmi překvapil. Po mnoha letech statistiky ukazují růst členů! Zatímco úbytek činil 12, nárůst pak 25 členů! Těšit nás může zejména to, že nárůst většinou není jen „papírový“, do sboru se přihlašují ti, kteří opravdu chtějí žít jako křesťané nejen v „občanském“ životě, nýbrž právě i v prostředí sboru. Ti, kteří přibyli přistěhováním, nenaplnili pouze formální administrativu. Přišli a řekli: „Chceme zde být, žít a na všem se podílet.“

Víme však, že absolutní číslo počtu členů (804) je pouze přesným součtem kartotéčních položek. Stále je však mnoho těch, které známe právě jen ze sborové databáze. Opravdu „živých“ členů sboru je přibližně polovina. Naštěstí ti noví posilují právě stranu těch „živých“.

Bohoslužby se letos konaly 56×, průměrná účast 114 je téměř stejná jako loni i předloni. (Kde je těch 25 nových, kteří nastoupili za ty, kteří odešli?) Večeře Páně byla vysluhována 10× pro stejný počet – 113 účastníků. To zdaleka neznamena, že přicházejí všichni, spíše to, že

Večeře Páně je vysluhována o svátcích, kdy přichází výrazně větší počet komunikantů. K Večeři Páně přicházejí často i děti z Nedělní školy se svými učiteli nebo menší děti s rodiči. Děti dostávají požehnání, u Večeře Páně je vidíme rádi.

Poměrně značná část účastníků bohoslužeb nejsou členové sboru. Přicházejí hosté z jiných sborů a církvi. Největší radost pak působí ti, kteří přicházejí a nepatří mezi křesťany. Přivádí je zvědavost, hledání přátel a společenství, touha dát svému životu nějaký směr, někdy i přímý zájem o evangelium o Ježíši Kristu.

Mezi zvláštní bohoslužby patří rozhlasové přímé přenosy, bohoslužby odpoledne nebo v podvečer. V letním období slouží hosté – kazatelé pražského seniorátu.

Bohoslužby pro děti se konaly 44×, průměrná účast 15 (loni 14). Stará se o ně 12 učitelů. Děti jsou ve třech skupinách, učitelé tak přicházejí „na řadu“ jednou měsíčně. Snažíme se však, aby učitelé přicházeli do neděleky ve druhé, společné části i tehdy, nemají-li právě službu. Děti tak s nimi neztrácejí kontakt. Interaktivní materiály, které připravuje ústředí církve, se staly již běžnou součástí „výkladu“, i když víme, že pro mnohé děti (a ještě spíše pro učitele) byla práce s nimi prvkem novým, nevyzkoušeným, který se zdál práci spíš znesnadňovat. Děti se scházejí i v týdnu, ve třech skupinách: mladší děti, starší a konfirmandi. Zde je hlavním cílem trojí: vytvořit společenství, kde je dětem dobře, a současně poskytnout dobrou míru informací o křesťanství i vlastní osobní svědectví víry. O děti se stará farář (ve školním roce 2005-2006 s vikářem Ivem Marešem) a mladší pomocníci – studenti (Pavel Hanych, Kristýna Klinecká).

V týdnu se konají pravidelná setkání dalších, odrostlejších generací: mládeže, střední i starší generace. Zde je základ všech setkání dvojí: biblický program a společenství. Biblický program připravují farář a vikář (starší generace), účastníci sami (mládež), nebo používáme materiály připravené a hovoříme o nich (střední generace). Vždy a všude vzniká živý rozhovor. Samozřejmostí je zpěv i modlitba.

Všechna setkání jsou otevřená. Vždy však vzniká „jádro“ těch stálých. Jejich živými vztahy mohou však trpět nově příchozí, kteří se zpočátku neorientují a mohou se cítit cizí. Víme o tom a snažíme se to překonat. Ve společenství, kde se lidé důvěrně znají, může vzniknout druhá krajnost, již dobře znají stálí kolegové v pracovních týmech, hudebníci v tělesech: lidé se znají tak dobře, že na sebe začnou být citliví. Tady se pozná, zda je společenství opravdu sborem křesťanů.

Je však třeba znovu zdůraznit: všechna generační setkání v týdnu jsou otevřena všem, členům sboru i ostatním. Stálí účastníci se na jejich přítomnost těší.

Pracovní setkání skupin, které se na životě sboru podílejí aktivně, to jsou schůze staršovstva, hospodářské komise, učitelů NŠ, křesťanské služby. Většinou se scházejí měsíčně. Pro všechny je to další „ztracený“ večer, svou práci dělají dobrovolně, bez nároků na odměnu nebo slávu. S velkou vděčností vidíme, že setkání jsou plná porozumění, nikdo nechce utéci od práce, nikdo neprosazuje svou vůli, všichni hledají společné naplnění díla ve vzájemné shodě. Tuto skutečnost vnímáme jako jeden z nejvzácnějších darů pro život sboru, daru, který dostali jednotliví členové všech pracovních týmů osobně i všichni společně, spolu s nimi pak celý sbor.

Další příležitostné či pravidelné programy jsou podobné jako v minulých letech: **cyklus lednových koncertů** si vybudoval pověst malého festivalu, na němž se podílejí kvalitní umělci čeští i zahraniční, získal tak i stabilní okruh návštěvníků. Pravidelnou **návštěvu holandských přátel s nabídkou použitého oblečení** jsme v r. 2005 přivítali naposledy, evangelíci z Kesteren se s námi nadále chtějí setkávat při osobních návštěvách, svou hmotnou pomoc však chtějí orientovat do oblastí, kde je jí více potřebí (Rumunsko). Přátelé se tak rozhodli po rozhovoru s námi, my jsme jejich mínění přijali a potvrdili. Naše hospodářská situace se opravdu lepší, byť to mnohdy nevidíme.

Zůstávají i pravidelné aktivity pro děti: každý týden **dramatický kroužek**, který vede Kristýna

Klinecká, již pravidelný *víkend nedělní školy* na Hvozdnici a hlavně týdenní *prázdninový tábor dětí* (loni v Křížlicích). Setkání se vždy účastní i děti, které nepatří mezi členy sboru, přijímáme je s radostí a otevřeností. Pro děti i dospělé je určen *jednodenní autobusový zájezd*, podobně jako *adventní a velikonoční sborové odpoledne*. Program obou odpolední tradičně připravuje mládež spolu s dětmi. Podzimní *víkend v Chotěboři* doplňuje mozaiku setkání sboru v přírodě.

Středisko Diakonie Ratolest je partnerem sboru. Sbor se tak podílí na práci církve pro potřebné kolem nás prací v představenstvu střediska, pravidelnými hudebními pobožnostmi každý týden i dary pro potřeby střediska (řada členů sboru středisku pravidelně přispívá, sbor pak podle možností přispívá darem 30 000 Kč).

Osobní setkání členů sboru má mnoho podob. Osobní rozhovory, sdílení při různých příležitostech, osobní přátelství mnohých ve sboru. Návštěvy členů sboru při jubileích, které vykonávají sestry z Křesťanské služby, jsou doprovázeny dopisy, které jubilantům po léta píše sestra *profesorka Slavie Radechovská*, nyní s pomocí sestry *Jany Černé*, rozhovory z nej-různějších osobních důvodů, které se nejčastěji odehrávají v pracovních farářích, i vzájemná pomoc členů sboru v nejrůznějších oblastech. Dodejme, že tzv. intervenční návštěvy, v nichž jde o řešení osobních starostí a problémů, se již dávno neomezují na členy sboru; farář je podle možnosti poskytuje všem, kteří o ně požádají, bez rozdílu vyznání a sborové či církevní příslušnosti. I tak naplňujeme úkol být ve světě pro druhé.

O sborovou administrativu se již léta stará *sborová sestra Milena Reimanová*. Jsme za její službu vděční jí samé i Hospodinu, dárci sil i moudrosti. Práce ovšem přibývá a staršovstvo již delší dobu přemýšlí, jak sestře Mileně v její práci pomoci. Nezůstalo u přemýšlení: pomoci se chopila sestra *Wanda Malá*, která svou dobrovolnou službou pomáhá vždy, když je třeba zaskočít. Nyní jsme do kanceláře sboru angažovali další pracovníci, sestru *Magdalénu Míkovou*. Ač v práci jen několik týdnů, rychle se orientuje

v administrativě, korespondenci, odehrávajících se dnes většinou elektronicky. Věříme, že i ona bude dobrým vkladem v celém sborovém životě a práce jí přinese i radost a vědomí zřetelného svého smyslu.

V r. 2005 jsme se nečekaně a náhle museli rozloučit s naším varhaníkem, bratrem *ing. Josefem Bícou*. V naší modlitebně hrál spolehlivě a vytrvale při bohoslužbách i dalších příležitostech několik desítek let. Nahradit bratra Jožku, jak jsme mu s láskou a úctou říkali, není snadné, v úhrnu je to úkol těžko splnitelný. Doprovázení při bohoslužbách se ujaly tři sestry: zkušena varhanice *Eva Waldmannová*, spolehlivá a svědomitá *Rut Škrabalová* a studentka oboru varhanní hry na pražské konzervatoři *Jana Vágenerová*. Jsme vděční za jejich obětavost, pomohly sboru ve velmi těžké chvíli. Svou hrou při bohoslužbách udržují dobrou zpěvnost shromáždění.

V r. 2005 sbor zvolil v tzv. opakované volbě *Pavla Klineckého* jako svého faráře pro další období. Opakovaná volba je uložena církevními řády vždy po deseti letech. Strašnický farář je v současné době vázán i úkoly v Synodní radě ČCE. Tato funkce nepatří mezi uvolněné, tou je pouze úřad synodního seniora. Strašnický farář je tak nucen dělit svůj čas mezi sbor a celou církev. Tuto nesnadnou úlohu zvládá s velkým přispěním tolerance a trpělivosti celého sboru. Za to je vděčný. „Na oplátku“ se snaží minimalizovat svou nepřítomnost ve sboru a úkoly spojené s cestováním (ordinace, instalace, návštěvy ve sborech, zahraniční cesty) přijímat jen v nezbytných případech, pokud možno mimo neděle. Volební mandát synodní rady je šestiletý, skončí v r. 2009.

Co nám chybí?

To není řečnická otázka. Je řada oblastí života sboru, kde je třeba doplnit síly starších, obnovit práci a posílit. Hospodářskou komisi je třeba doplnit o ty, kteří mohou kvalifikovaně rozhodovat o věcech technických a hospodář-

ských a pomoci i vlastní prací. O dopravu na bohoslužby a jiná setkání se stará několik málo bratří i jedna sestra, uplatnilo by se jich víc. Stále hledáme sborového údržbáře, který by pohotově, citlivě a šikovně prováděl ve sboru drobné i větší opravářské i jiné práce. Křesťanskou službu vykonávají většinou sestry věku pokročilého a přivítaly by mezi sebou novou energii i podněty. Návštěvy, praktická pomoc starším lidem ve sboru i příprava prostřených stolů při různých příležitostech, to vše čeká na obětavé ruce.

Letos se bude konat volba staršovstva

„Sborové shromáždění volí z členů sboru, kteří dovršili 21. rok věku a kteří mají hlasovací právo, na šestileté funkční období staršovstvo spolu s náhradníky.“ (Církevní zřízení, § 19.3)

„Staršovstvo je správní orgán farního sboru. Zejména mu přísluší pečovat spolu s kazatelem o bohoslužebná a katechetická shromáždění, o duchovní život rodin sboru, o hospodaření sboru, o ekumenické vztahy a misijní činnost v obvodu sboru. Podporuje kazatele a pomáhá mu v jeho práci, ve vzájemné bratrské odpovědnosti dbá, aby život kazatelů, starších i celého sboru byl ve shodě se svědectvím Písem svatých a s církevním řádem.“ (tamtéž, § 20.1)

Církevní zřízení ukládá sborovému shromáždění provést volbu staršovstva pro další šestileté funkční období, poslední volba se konala v r. 2000. Staršovstvo se volbou zabývá, hlavní slovo však bude mít sborové shromáždění.

Staršovstvo je šestnáctičlenné, v posledním volebním období pracovalo ve složení (jména uvádíme bez titulů v abecedním pořádku): Jan Balcar, Petr Brož, Jana Černá, Pavla Červenková, Jarmila Fundová, Marta Hálová, Walter Hanusch, Petr Kocna, Jiří Kubias, Wanda Malá, Hana Pilátová, Milena Reimanová, Daniela Řeháková, Jiří Slouka, Helena Smolíková, Marek Turnský. Během volebního období na svůj mandát rezignovala Hana Pilátová,

dočasně se práce neúčastnila H. Smolíková. Povolána byla do řádné služby náhradnice Jana Potočková. Během celého období doznalo tedy složení presbyterů a presbyterek jen malých změn.

Staršovstvo je spolu s kazatelem, sborovou sestrou i event. dalšími zaměstnanci „jádem sboru“. Vytváří atmosféru ve sboru, již pocítují vědomě či nevědomě všichni, členové sboru i příchozí a hosté. Že staršovstvo je tým pracovní a rozhodovací, se obecně předpokládá, ale úkol presbyterů vytvářet atmosféru, vztahy a celkové ovzduší sborového života bývá často opomíjen.

Farář sboru si v této chvíli dovoluje vyjádřit velkou vděčnost za to, že strašnické staršovstvo vytvářelo ve sboru atmosféru dobrou. Jistě je i pracovní tým, kde každý má nějaký větší či menší úkol, o němž se pravidelně stará. I za to patří všem presbyterkám i presbyterům dík. Především však za to, že po celou dobu jejich mandátu ve staršovstvu nevzniklo napětí, konflikt, atmosféra nedůvěry, že v celém sboru existují přátelské, porozumivé vztahy, tolerance, důvěra, otevřenost, ochota vyjít vstříc a obětavost. Že nikdo z presbyterů (snad ani kazatel) nechtěl prosazovat svou poznanou pravdu, byť o ní byl upřímně přesvědčen nebo ji opravdu měl. Touha všech podržet „consensus fratrum et sororum“ (jednotné smýšlení bratří a sester) je vždy, a v dnešní době zvláště, skutečnost vzácná.

Sestry a bratří presbyterky a presbyteri, budiž vám za to velký, převelký dík. A spolu s vámi i všem ostatním bratřím a sestrami, kteří podobnou atmosféru ve sboru vytvářeli ve všech pracovních skupinách i generacích. Dík budiž i všem, kteří ve sboru pracují: hospodářské komisi, křesťanské službě, sestřím kostelnicím i varhanicím, učitelům Nedělní školy, vedoucím tábora Nedělní školy, mládeži, všem, které nejmenujeme, ale víme o nich a jsme jim vděční.

Pavel Klinecký, farář sboru

Osobní zprávy

POKŘTĚNÍ V ROCE 2005

Ema Adámková
Linda Poklopová
Alexandra Lipovská
David Rohrich
Niklas Klínecký
Kryšpín Klínecký
Adam Smolík
Kateřina Marcela Dlouhá

PREZENTACE – PŘIJETÍ DO SBORU

Jáchym Kubias

KONFIRMOVANÍ V ROCE 2005

Emilie Jilemnická
Lucie Knoblochová
Alexandra Lipovská
Tereza Nováková
Linda Poklopová
David Rohrich
Magdaléna Šípková

ODDÁNÍ V ROCE 2005

Sandra Ulrichová a Karel Fára
Veronika Neubauerová a Jan Řehořek
Tereza Balcarová a Jan Andersson
Petra Švermová a Petr Kasa

ZEMŘELÍ V ROCE 2005

Josef Kába
Zdenka Lipšová
Eva Másilková
Jiřina Vojtěchovská
Věra Králová
Josef Bíca
Marie Gobčanská
Miluše Procházková
Anatolie Kopecká

DODATEČNĚ JSME SE DOVĚĎELI, ŽE ZEMŘELI TITO NAŠI ČLENOVÉ:

Ladislav Malina
Josef Škobis

PŘISTOUPILI, PŘISTĚHOVALI SE DO SBORU:

Hana a Ladislav Janečkovi
Monika, Tereza, Anna a Vojtěch Rousovi
Marie a Anna Červenkoví
Jakub, Kateřina, David a Zuzana Čapkovi
Michaela Masopustová
Tereza a Jan Anderssonovi
Rut Bícová

ODSTĚHOVAL SE ZE SBORU:

Jakub Cháb

Základní údaje o sboru

POČET ČLENŮ SBORU K 1. 1. 2005	791
PŘÍRŮSTKY	+ 25
křtem	8
prezentací	1
přístupem	2
stěhováním	13
jinak	1
ÚBYTKY	- 12
úmrťm	11
odstěhováním	1
POČET ČLENŮ SBORU K 31. 12. 2005	804

Údržba sborového domu a stavební úpravy

V roce 2005 se nám podařily všechny opravy a úpravy, jež jsme si předsevzali a psali o nich ve velikonočním dopise minulého roku. Odvětrání suterénních místností jsme realizovali podle projektu Jiřího Kubiase.

Uložili jsme si další dva menší úkoly a jeden velký. Protože jsme zrušili penzion a uvolnil se jeden byt, rozhodla hospodářská komise o rekonstrukci těchto prostor. Z penzionu se stal byt, zavedli jsme do něj plyn a plynové etážové topení. O uvolněném bytu bylo rozhodnuto, že bude pronajímán pěti studentům Evangelické teologické fakulty. Byt byl celkově rekonstruován, zavedeno plynové topení, vymalován a vybaven podlahovými krytinami a potřebným nábytkem. Nábytek z penzionu jsme rovněž v tomto studentském bytě použili.

Velkou akcí byla výměna oken v modlitebně. Nakonec jsme rozhodli zrušit špaletová

okna a nahradit je zvenku plastovými a zevnitř dřevěnými okny tak, aby se nezměnil vnitřní vzhled modlitebny.

Na organizaci těchto prací se podíleli členové hospodářské komise, projekty na rozvody plynového topení ve dvou bytech zpracoval bezplatně Jiří Kubias. Na vyklizení modlitebny a po vymalování o její úklid a opětné nastěhování lavic, osvětlení atd. se podílely ochotné ruce našich členů. Po letní práci jsme bohoslužby v modlitebně mohli znovu zahájit již v srpnu. Za veškerou pomoc jsme vděční.

Prioritou letošního roku je oprava střechy, neboť při její prohlídce jsme zjistili, že na jižní straně se daří holubům rozleptávat tašky tak, že se obáváme zatékání do střechy.

Přehled hospodaření v roce 2005 a předpoklad roku 2006

Sborové příjmy	předpoklad 2005	skutečnost 2005	předpoklad 2006
Salár	380.000	426.100	400.000
Sborové sbírky	100.000	96.449	100.000
Sbírka na Křesť. službu	20.000	22.020	20.000
Dary	85.000	101.711	85.000
Příjmy z pronájmů	200.000	164.052	200.000
Úroky z bankovních účtů	10.000	9.156	10.000
Celocírkevní sbírky	25.000	30.425	25.000
Sbírka na Jeroným. Jednotu	17.000	14.500	17.000
Sbírka na Jihovýchodní Asii		55.500	
Sbírka na Pákistán		30.150	
Účelové sbírky	40.000	6.200	40.000
Příjmy celkem	877.000	956.626	897.000

Sborové výdaje	předpoklad 2005	skutečnost 2005	předpoklad 2006
Odvedené repartice	41.750	42.900	42.400
Odvod do personálního fondu	60.000	60.000	60.000
Odvod sbírky na JJ	17.000	14.500	15.000
Odvod celocírkevních sbírek	25.000	30.425	25.000
Odvod účelových sbírek	40.000	85.650	40.000
Stavební opravy, údržba	1,200.000	860.000	100.000
Mzdové výdaje vč.pojištění	150.000	106.000	150.000
Poskytnuté dary	30.000	36.400	30.000
Spotřeba el. a plynu		52.550	60.000
Telekomunikace		25.500	30.000
Bankovní poplatky		5.000	5.500
Poj. domu, daň z nem.		20.500	20.500
Ostatní výdaje	300.000	164.000	170.000
Sborové výdaje celkem	1,863.750	1,515.625	748.400

I když se vám dostane do rukou sborový dopis v době, kdy budeme mít na finančním úřadě podáno daňové přiznání, tyto texty tvoříme v době, kdy ještě neznáme výsledky všech účetních operací. Souvisí to s přechodem na nový účetní počítačový program „Xaverius“, který podle usnesení synodní rady používá již většina sborů a všechny s ním mají větší či menší trampoty.

Do kolonky sborové sbírky zahrnujeme sbírky především chrámové nedělní a sbírky na tisk. V kolonce příjmy z pronájmů jsou zahrnuty příjmy z penzionu, příjmy z pronájmu modlitebny a prostoru restaurace U Slámů a z pronájmů bytů. Celocírkevní sbírky jsou vyhlášeny synodem – jedná se o osm nedělních chrámových sbírek, které zasíláme na příslušná konta, a jednu sbírku adventní na potřeby seniorátu.

Účelové sbírky v loňském roce jsme uskutečnili dvě. Hned na počátku roku jsme vyhlásili sbírku na pomoc obětem zemětřesení způsobeném vlnami tsunami v Jiho-východní Asii (55.500 Kč). Druhou sbírku jsme uspořádali na pomoc obětem zemětřesení v Pákistánu (30.150 Kč).

V loňském roce jsme plánovali rozpočet schodkový. Stavební práce jsme však měli

kryty fondem oprav, který jsme vytvořili v minulých letech.

Úkol z roku 2004: za odvětrání suterénu jsme uhradili 22 tisíc Kč. Úprava penzionu na byt, tedy zavedení plynu a plynového etážového topení, přišla na 243.885 Kč. Rekonstrukce uvolněného bytu na studentský byt, zavedení plynového etážového topení, opravy elektřiny, vody, vymalování, opatření podlahovými krytinami a vybavení nábytkem nás přišly na 150 tis. Největší loňskou akcí byla výměna oken v modlitebně (493.200 Kč) a její vymalování (25.300 Kč).

Částku 36.200 Kč tvoří dary pro Diakonii Ratolest a 200 Kč jsme věnovali redakci časopisu Hlas mučedníků.

Ostatní výdaje zahrnují náklady na spotřební materiál, jako jsou tiskoviny, dárky pro děti a dospělé, kancelářské potřeby, provozní potřeby, cestovné aj.

Milena Reimanová,
sborová sestra,
22. ledna 2006

Jarní kalendárium

1. 4.	sobota	8.00	úklid sborových prostor
2. 4.	neděle	9.00	výroční sborové shromáždění
9. 4.	Květná neděle	9.00	bohoslužby
		15.00	velikonoční odpoledne
13. 4.	Zelený čtvrtek	19.00	čtení pašijí
15. 4.	Velký pátek	17.00	bohoslužby s VP
17. 4.	Vzkříšení Páně	9.00	bohoslužby s VP
18.-21. 5.			synod ČCE
27. 5.	sobota		autobusový výlet
4. 6.	Boží hod svatodušní	9.00	bohoslužby s VP
16.-18. 6.			víkend NŠ – Hvozdnice
25. 6.	neděle	9.00	konec šk. roku, bohoslužby s VP
6.-13. 8.			hory mládeže – Bílý Potok
28. 8.-3. 9.			tábor strašnické NŠ – Bílý Potok
10. 9.	neděle	9.00	začátek školního roku, bohoslužby s VP
29. 9.-1. 10.			sjezd mládeže
6.-8. 10.			sborový víkend v Chotěboři

Pravidelná shromáždění

neděle	9.00	bohoslužby pro děti i dospělé
úterý	19.00	hospodářská komise (1× měsíčně)
středa	14.00	setkání starší generace
středa	17.00	setkání konfirmandů
středa	18.00	setkání mládeže
čtvrtek	16.00	setkání mladších i starších dětí
čtvrtek	17.00	dětská dramatická skupina
čtvrtek	17.30	schůzka Křesťanské služby (1× měsíčně)
čtvrtek	18.30	setkání učitelů Nedělní školy (1× měsíčně)
čtvrtek	19.30	staršovstvo (1× měsíčně)
pátek	18.30	setkání střední generace

Úřední hodiny ve farní kanceláři

ÚTERÝ, ČTVRTEK, PÁTEK 8.30–12.00 STŘEDA 14.30–18.00

Návštěvu v jinou dobu je nutno domluvit telefonicky (274 811 226, 608 236 446) nebo e-mailem (sbor: strasnice@evangnet.cz, farář: pavel.klinecky@volny.cz).

SBOROVÝ DOPIS STRAŠNICKÉHO SBORU ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Vydává: Farní sbor ČCE, Kralická 4, 100 00 Praha 10, tel.: 274 811 226,

Elektronická pošta: strasnice@evangnet.cz

WWW: <http://www.volny.cz/kocna/sbor/sbor1.htm>

Redakce: Ivana Benešová. Foto: Petr Kocna. Foto na titulu: www.shutterstock.com. Grafická úprava: Jan Andersson.

Bankovní spojení: Česká spořitelna, pobočka Praha 10-Strašnice, Starostrašnická 47,

účet č.: 283574329/0800, IČO: 47 61 04 84